

Arrest

nr. 218 049 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige X, X, op 4 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2018 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar twee dochters kregen in maart 2006 door de Poolse autoriteiten de vluchtelingenstatus toegekend omwille van de problemen van hun echtgenoot/vader. Omwille van vermeende problemen in Polen zijn zij naar België gekomen, waar verzoekster op 27 oktober 2006 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming indiende, dat werd afgewezen. Er volgden nog een dergelijk verzoek en een aantal aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van, respectievelijk, de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die allemaal werden afgewezen.

1.2. Op 20 maart 2017 nam de verwerende partij de beslissing waarbij verzoeksters vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

1.3. Bij arrest nr. 192.397 van 21 september 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingesteld tegen deze beslissing.

1.4. Op 5 juli 2017 dienden de twee minderjarige kinderen van verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 19 december 2017 de verzoeken om internationale bescherming van de minderjarige dochters van verzoekster in overweging te nemen, op grond van het feit dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de bescherming die door de Poolse autoriteiten geboden wordt ontoereikend is of opgehouden heeft te bestaan, geen elementen werden aangebracht waaruit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Polen kon worden geconcludeerd en evenmin concrete elementen werden bijgebracht die erop zouden wijzen dat zij verhinderd zouden zijn om zich terug naar Polen te begeven en zich opnieuw toegang te verschaffen tot het Poolse grondgebied.

1.6. Verzoekster werd op 11 januari 2018, onder twee identieke bijlages 38, bevolen om haar twee minderjarige dochters terug te brengen naar de plaats waarvan zij gekomen waren. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die identiek gemotiveerd zijn op de volgende wijze:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan

A., K.

geboren te Grozny (USSR), op 31.07.1982

van nationaliteit: Russische Federatie

verblijvende te [...]

bevel gegeven

de genaamde [...]

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene diende op 05.07.2017 een eerste asielaanvraag in die op 21.12.2017 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Beide ouders zijn in België niet tot een verblijf toegelaten of gemachtigd en zij dienen het Rijk te verlaten. Het is evident dat zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jongere kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verder blijkt niet dat betrokkene of één van zijn (haar) gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst: de aanvraag 9ter dd. 18.11.2008 werd afgesloten door DVZ met een negatieve beslissing op 23.08.2013, de aanvraag 9ter dd. 22.10.2010

werd afgesloten door DVZ met een negatieve beslissing dd. 11.07.2013. De aanvraag 9bis dd. 10.12.2009 werd afgesloten door DVZ met een negatieve beslissing dd. 01.09.2010, de aanvraag 9bis dd. 20.01.2011 werd afgesloten door DVZ met een negatieve beslissing dd. 08.12.2011, de aanvraag 9bis dd. 26.10.2011 en 13.03.2014 werd afgesloten door DVZ met een negatieve beslissing dd. 12.08.2014, de aanvraag 9 bis dd. 08.08.2016 werd afgesloten door DVZ met een negatieve beslissing dd. 20.03.2017 . Het recht op onderwijs is niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavie, par. 140.). “

1.7. Het beroep dat tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2017 werd ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 208 679 van 3 september 2018.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt

“Schending van het artikel. 62 Vreemdelingenwet-motiveringsverplichting;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel

Schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel;

Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet;

Schending van het artikel 22bis GW;

Schending van de rechten van het kind, zie het art 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

Schending van het recht op onderwijs - zie het art. 14 van het Handvest betreffende grondrechten van de Europese Unie en artikel 2 Protocol nr. 1 bij het EVRM;

Schending van het artikel 8 EVRM;

Manifeste beoordelingsfout.

3.1. De dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoekende partij de minderjarigen dient terug te leiden om de volgende redenen :

"Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1' van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene diende op 05.07.2017 een eerste asielaanvraag die op 21/12/2017 van het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS- een beslissing weigering in overwegingname' kreeg.

Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister afzijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Beide ouders zijn in België niet tot een verblijf toegelaten of gemachtigd en zij dienen het Rijk te verlaten- Het 's evident dat zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jongere kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verder blijkt niet dat betrokkene of één van zijn (haar) gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden

verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst: de aanvraag 9ter dd. 18.11.2008 werd afgesloten door DVZ met een negatieve beslissing op 23.08.2013, de aanvraag 9ter dd. 22.10.2010 werd afgesloten door DVZ met een negatieve beslissing dd. 11.07.2013. De aanvraag 9bis dd. 10.12.2009 werd afgesloten door DVZ met een " negatieve beslissing dd. 10.09.2010, de aanvraag 9bis dd. werd afgesloten door DVZ met een negatieve beslissing dd. 08.12.2011 de aanvraag 9bis 26.10.2011 en 13.03.2014 werd afgesloten door DVZ met een negatieve beslissing dd. 12.08.2014, de aanvraag 9bis dd. 08.08.2016 werd afgesloten door DVZ met een negatieve beslissing dd. 20.03.2017. Het recht op onderwijs is niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immer mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. V 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a.v. Moldavië, par3.140.)

Ten aanzien van de beide minderjarigen is de motivering van de DVZ identiek (zie stukken 1 en 2).

Uit hetgeen hierna wordt uiteengezet zal blijken dat de motivering niet draagkrachtig is en dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing heeft genomen die gebaseerd is op een zorgvuldig onderzoek waarbij rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarigen en hun recht op onderwijs en hun gezinsleven.

3.2

De verzoekster wenst te wijzen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoekster stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich beperkt tot een loutere opsomming van de door haar en haar dochters doorlopen verblijfsprocedures en er verder een standaardmotivering op na houdt.

3.3

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent:

Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, liefelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan, met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het Kind.

3.4

Volgens General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende:

- Mening van het kind;*
- Identiteit van het kind;*
- Behoud van de familiale banden;*
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind;*
- Kwetsbaarheid;*
- Recht op gezondheid;*
- Recht op onderwijs.*

Uit het onderstaande zal blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van het belang van het kind.

Aangaande het recht op onderwijs en het behoud van familiale banden werd geen rekening gehouden met de specifieke situatie van de dochters van de verzoekster.

Aangaande de overige hierboven opgesomde punten werd verder niet gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.5

Aangaande het recht op onderwijs

Aangaande het recht op onderwijs stelt de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende:

"Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM19 oktober 2012, nrs. v 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a v. Moldavië, par3.140.)"

Deze motivering is uiterst stereotiep en houdt geen rekening met de situatie van de dochters van de verzoekster.

a)

Voor de verzoekster met haar dochters naar België kwam verkreeg ze in maart 2006 de vluchtelingenstatus in Polen.

Omwille van bedreigingen aldaar en de arrestatie van haar man vluchtte de verzoekster met haar kinderen verder naar België.

Op 27/10/2006 kwamen de dochters van de verzoekster aan in België. De dochters van de verzoekster waren toen respectievelijk 5 en 4 jaar oud.

De verzoekster dient haar kinderen dus terug te brengen naar Polen. Evident niet naar de Russische Federatie wat een schending van het non-refoulement beginsel zou uitmaken.

b)

De dochters van de verzoekster zijn ondertussen al meer dan 11 jaar in België.

Ze hebben hier steeds onderwijs gevolgd in het Nederlands. De oudste dochter volgt op heden les in het tweede leerjaar van de tweede graad Office and Retail op de Burgerschool in Roeselare (zie stuk 3). De jongste dochter volgt op heden les in het eerste leerjaar van de tweede graad in de richting sociale en technische wetenschappen aan het VISO in Roeselare (zie stuk 4).

Hoewel de verzoekster erkent dat haar dochters geen speciaal onderwijs behoeven, wenst ze wel te wijzen op het feit dat ze de Poolse taal niet machtig zijn. Daarnaast hebben de dochters van de verzoekster geen enkele ervaring met het Pools onderwijssysteem. Ze kwamen immers in België toe nog voor ze schoolplichtig waren (5 en 4 jaar oud) en bleven minder dan één jaar in Polen. De band met Polen is dan ook onbestaande.

De dochters van de verzoekster, M. en I., zijn op heden respectievelijk 16 en 15 jaar oud. Hun lange verblijf in België en hun gebrek aan kennis van het Pools, zorgt ervoor dat ze in het Poolse onderwijs van nul moeten beginnen zonder enige ervaring met het Pools onderwijs.

Het hoeft immers geen betoog dat het Pools geen enkele gelijkenis vertoont met het Nederlands. Gelet op hun leeftijd zou hun schoolplicht aflopen vooraleer ze het Pools danig onder de knie hebben om terug onderwijs op hun niveau te volgen.

Hun recht op onderwijs wordt bij terugkeer naar Polen tot in de kern uitgehouden. De verzoekster stelt dan ook dat dit geenszins in het belang van haar kinderen is.

Met de bovenstaande omstandigheden hield de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening en schendt daarmee de zorgvuldigheidsnorm en de motiveringsplicht. Daarnaast heeft de beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Het is dan ook onredelijk om te stellen dat het recht op onderwijs niet in de kern aangetast zou zijn bij een terugkeer naar Polen.

3.6

Aangaande de familiale situatie van de minderjarigen

Aangaande het gezinsleven van de verzoekster en haar dochters stelt de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende:

"Beide ouders zijn in België niet tot een verblijf toegelaten of gemachtigd en zij dienen het Rijk te verlaten. Het is evident dat zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jongere kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden

De verweerster maakt gebruik van een standaardmotivering die geen rekening houdt met de concrete gezinssituatie van de verzoekster en haar dochters.

a)

Uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat het gezin van de verzoekster en haar minderjarige kinderen zou bestaan uit: twee ouders en de twee minderjarigen. De verweerster gaat voorbij aan het feit dat de vader van de dochters van de verzoekster zich niet in België bevindt en in het verleden nooit voet heeft gezet op het Belgisch grondgebied.

De heer B. G., de vader van de minderjarigen, zit in Rusland een veroordeling uit van 21 jaar op basis van gedwongen afgelegde bekentenissen. Op heden is hij opgesloten in de gevangenis [...], Russische Federatie.

De verzoekster vraagt zich dan ook terecht af hoe de vader van haar kinderen België dient te verlaten en zijn kinderen mee te nemen teneinde de gezinseenheid niet te schaden. Deze gezinseenheid is op heden onbestaande. De vader van de minderjarigen woont niet bij hen. De motivering van de verweerster is bijgevolg niet aangepast aan de reële gezinssituatie van de minderjarigen.

b)

De verweerster gaat verder voorbij aan het feit dat de kinderen van de verzoekster een goede band hebben met haar broer, hun oom, I. A. (...). Hij is omwille van de problemen van de vader van de minderjarigen erkend door uw Raad bij arrest van 22/09/2014 (Rvv nr. 154179).

Hoewel hij niet de vader van de minderjarigen is, neemt speelt hij wel een belangrijke rol in hun leven. Hij woonde dan ook tot zeer recent samen met de verzoekster en haar kinderen, waardoor er een feitelijk gezin cel werd gevormd (zie stuk 5).

De band met hun oom blijft voor de kinderen van de verzoekster nog steeds heel belangrijk. Volgens de rechtspraak van het EHRM kan er dan ook een sprake zijn van een gezinsleven in de zin van art. 8 § 1 EVRM tussen een oom en zijn nichtjes, zeker wanneer dan een natuurlijke ouder afwezig is (EHRM zaak 14414/03 d.d. 25/11/2008 Jucius en Juciuvienė t. Litouwen § 27).

c)

De vader van de minderjarigen werd in 2006 in Oekraïne gearresteerd en zit op heden een gevangenisstraf uit in Rusland. Hij speelt dan ook geen rol in het huidig gezinsleven van de minderjarigen. Ze hebben hem al in jaren niet meer gezien. Hun oom daarentegen is samen met hen in België en geeft hen veel steun. Er was bovendien lang sprake van een feitelijk gezin met de minderjarigen.

Het is dan ook niet in het belang van de minderjarigen om hen te scheiden van hun oom.

d)

Daarnaast heeft de verzoekster geen familie in Polen. Hun grootmoeder Z. G. (O.V. ...) en tante A. G. (O.V. ...) bevinden zich momenteel ook in België.

Indien verzoekster haar dochters zou terugbrengen zou dit een schending van artikel 8 EVRM en het belang van het kind met zich meebrengen.

e)

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht door hier niet op in te gaan. Het louter stellen dat er rekening gehouden wordt met het gezinsleven is dan ook geen afdoende motivering.

3.5

De bestreden beslissing is dan ook niet draagkrachtig gemotiveerd en getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek. Daarnaast schendt de verwerende partij de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het hoger belang van het kind.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij slechts verwijst naar de verschillende verblijfsprocedures die zij en haar dochters hebben doorlopen en dat het verder slechts een standaardmotivering betreft. De verwerende partij heeft geen zorgvuldige analyse gemaakt van het belang van het kind en aangaande het recht op onderwijs en het behoud van familiale banden werd geen rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeksters dochters, zo stelt zij nog.

Verzoekster situeert het belang van de kinderen in het kader van hun familieleven enerzijds en hun recht op onderwijs anderzijds.

Verzoekster stelt in concreto dat de motivering niet is aangepast aan de reële gezinssituatie omdat de verwerende partij uitgaat van het feit dat het gezin in België bestaat uit vader, moeder en de twee dochters, terwijl de vader gevangen zit in het land van herkomst en hij nooit een voet in België heeft gezet.

Het klopt dat de beslissing wat ongelukkig geformuleerd is op dat vlak, maar het argument van verzoekster doet geen afbreuk aan de essentie van de zaak, met name dat verzoekster zelf, als enige gezinshoofd, niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in België en het Rijk dus dient te verlaten, en dat het in het belang is van de gezinseenheid tussen verzoekster en haar dochters en in het belang van de kinderen dat zij haar vergezellen. Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

Verder verwijst verzoekster naar de band die de kinderen hebben met hun oom, haar broer, die een belangrijke rol speelt in hun leven en die tot zeer recent met hen samenwoonde, waardoor er een feitelijke gezinscel werd gevormd. Het EHRM, zo stelt zij, erkent dat er sprake kan zijn van een gezinsleven tussen een oom en zijn nichtjes, zeker wanneer een natuurlijke ouder afwezig is. In casu speelt de vader van de kinderen geen rol in hun leven gezien zijn detentie in Rusland; hun oom daarentegen is samen met hen in België en geeft hen veel steun. Het is dan ook niet in het belang van de minderjarigen om hen te scheiden van hun oom. Ook hun grootmoeder en tante bevinden zich in België en verzoekster heeft geen familie in Polen.

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, heeft in hoofdzaak betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Verzoekster zelf is de primaire verzorgende ouder die met haar kinderen samenwoont. In die optiek kan haar broer, de oom van de kinderen die inmiddels niet meer met hen samenleeft, niet zonder meer worden beschouwd als deel uitmakend van het gezinsleven van de kinderen. Zelfs al kan worden aangenomen dat de kinderen een goede band hebben met hun oom, dan nog worden niet de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond tussen hen (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59, EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, § 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, *Javeed v. Nederland*). Dat de relatie met hun oom onder een beschermenswaardig gezinsleven zou vallen, is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de verwijzing naar de aanwezigheid in België van Z.G. en A.G., grootmoeder en tante van de kinderen. Bijkomend stelt de Raad vast dat niet wordt aangetoond dat deze dames zich legaal op Belgisch grondgebied bevinden. Dit klemt des te meer, nu zij verschillende procedures voerden voor de Raad tegen negatieve beslissingen inzake hun verblijfsaanvragen en deze beroepen alle werden verworpen. Wat betreft mevrouw A.G. werd in het arrest nr. 194 361 van 26 oktober 2017 zelfs vastgesteld dat er geen duidelijkheid was over haar actuele verblijf in België.

Met betrekking tot het recht op onderwijs wordt in de bestreden beslissing gesteld dat dit recht niet absoluut is en niet automatisch recht geeft op verblijf, dat nergens blijkt dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, dat het recht op onderwijs geen algemene verplichting bevat om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan en dat beperkingen aan het recht op onderwijs mogelijk zijn zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast.

Verzoekster stelt hier tegenover dat zij haar dochters naar Polen zou moeten terugbrengen, dat zij ondertussen al meer dan 11 jaar in België zijn, dat zij hier steeds onderwijs hebben gevolgd in het Nederlands, dat zij weliswaar geen speciaal onderwijs behoeven maar de Poolse taal niet machtig zijn en geen enkele ervaring hebben met het Poolse onderwijssysteem, nu zij naar België zijn gekomen voor zij schoolplichtig waren en hun band met Polen onbestaande is. Hun lange verblijf in België en hun gebrek aan kennis van het Pools zorgt ervoor dat zij in het Poolse onderwijs van nul moeten beginnen. Hun schoolplicht zou aflopen vooraleer ze het Pools genoeg onder de knie zouden hebben om terug onderwijs op hun niveau te volgen. Hun recht op onderwijs wordt bij een terugkeer naar Polen tot in de kern uitgehold.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij erop wijst dat het voor haar dochters niet vanzelfsprekend zal zijn om onmiddellijk aansluiting te vinden in het Poolse onderwijssysteem. Anderzijds toont zij niet aan dat de kern van hun recht op onderwijs wordt aangetast door de thans bestreden beslissingen. De thans bestreden beslissingen kunnen immers niet los worden gezien van de beslissing die op 20 maart 2017 werd genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van

de Vreemdelingenwet die verzoekster had ingediend en waarin werd geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk was. De beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, als eerste kaap die moet worden genomen, omhelst het antwoord op de vraag of de aanvrager al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren om aldaar een aanvraag in te dienen.

Met betrekking tot de kinderen werd het volgende gesteld:

“Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land waar zij kunnen verblijven kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land waar zij kunnen verblijven te vinden is.

Ook het feit dat de kinderen hun land van nationaliteit niet kennen, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien van betrokkene en haar kinderen niet verwacht wordt dat zij terugkeren naar hun land van herkomst. Zoals reeds eerder vermeid, is betrokkene als vluchteling erkend door Polen en dient zij en haar kinderen (eventueel tijdelijk) terug te keren naar Polen. Voor wat betreft de bewering dat de kinderen ook Polen niet kennen aangezien zij respectievelijk 5 en 4 jaar oud waren toen zij weggingen uit Polen, dient er opgemerkt te worden dat zij op die leeftijd naar België kwamen en zich in België, toch ook een land dat zij niet kenden, ook hebben aangepast. Betrokkene toont niet aan op welke wijze de kinderen moeite zouden hebben om zich (eventueel tijdelijk) terug aan te passen aan hun leefsituatie in Polen. Ook toont betrokkene niet aan dat de belangen van de kinderen geschaad zouden worden indien zij (tijdelijk) terugkeren naar het land waar zij kunnen verblijven. Van betrokkene en haar kinderen wordt enkel gevraagd een procedure op te starten via de Belgische ambassade indien zij een verblijfsmachtiging wensen voor een lange duur. Indien betrokkene en haar kinderen voldoen aan de gestelde voorwaarden kunnen zij terugkeren naar België. Betrokkene wist als moeder op voorhand dat het verblijf van haar en de kinderen precair was en enkel werd toegestaan naar aanleiding van de opgestarte procedures. Betrokkene wist dat bij een negatieve beslissing, zij met haar kinderen België terug diende te verlaten. Tot slot is het begrijpelijk dat de kinderen eventueel tijdelijk afscheid zullen moeten nemen van Belgische vrienden, doch de kinderen kunnen met de hedendaagse communicatiemiddelen contact blijven houden met hun Belgische vriendenkring.

Voor wat betreft de verwijzing naar art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (rechten van het kind) dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont op welke wijze dit artikel zou geschonden worden indien zij en haar kinderen zouden terugkeren naar Polen. Bijgevolg kan dit element eveneens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster toont niet aan dat het recht op onderwijs van haar dochters in essentie wordt ondermijnd doordat zij desgevallend tijdelijk zou moeten terugkeren naar Polen om daar een verblijfsaanvraag in te dienen. Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De verwerende partij kan dus worden gevolgd waar zij in haar nota stelt dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven maar enkel tot gevolg hebben dat verzoekster samen met haar minderjarige kinderen het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Daarbij komt nog dat verzoekster desgevallend een verlenging kan vragen van de termijn om het grondgebied te verlaten, zodat zij zich samen met haar dochters naar Polen zou kunnen begeven aan het begin van de zomervakantie om aldaar onmiddellijk een aanvraag in te dienen tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Het enig middel, dat in wezen geen andere draagwijdte heeft van wat hiervoor werd besproken, is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS